

Dommerforening samt Advokatrådet. Det er for Dansk Folkeparti vigtigt, at der hersker tilstrækkelige garantier for retssikkerhed i retsplejen. På baggrund af de vurderinger og udtalelser, der foreligger fra justitsministeren, finder Dansk Folkeparti ikke grundlag for, at det skulle være uforvarsomt at gennemføre den foreslåede lovgivning. Dansk Folkeparti tilslutter sig de ændringsforslag, der er stillet af ministeren, og mener, at disse tager fornuftige hensyn i forhold til retssikkerheden. Dansk Folkeparti er principielt enig med dommere og advokater i, at retssikkerhedshensynet aldrig må sættes over styr, men mener – ikke mindst på baggrund af Justitsministeriets vurderinger – heller ikke, at dette er tilfældet med lovgivningen.

Dansk Folkeparti vil med opmærksomhed følge, om lovgivningen får de ønskede virkninger, idet det er afgørende, at rockerkriminaliteten og den øvrige organiserede kriminalitet sættes under et stærkere pres end tidligere. Det vil være en stor gevinst for samfundet, hvis disse helt uacceptable former for kriminalitet for alvor kommer i defensiven i de kommende år.

Et *mindretal* i udvalget (SF og RV) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling. Mindretallet vil stemme for ændringsforslag nr. 3 og 4 og imod ændringsforslag nr. 1 og 2.

Socialistisk Folkeparti og Det Radikale Venstre anser L 218 som et angreb på retsstaten: Forslag til lov om ændring af straffeloven og retsplejeloven (Bekæmpelse af rockerkriminalitet og anden organiseret kriminalitet) er nydeligt »pakket ind« af henvisningen til rockerkriminalitet. Og hvem vil ikke bekæmpe rockerkriminalitet?

Det vil mindretallet i hvert fald. Men vi vil gøre det inden for retsstatens principper. Ellers har rockerne for alvor vundet. Det var netop det ræsonnement, der prægede reaktionerne oven på 11. september 2001: Vi vil bekæmpe terroren, men vi vil ikke give køb på demokratiet, åbenheden og retsstaten. Ellers har terroristerne vundet.

I Danmark bliver ca. 200 rockere begrundelsen for regeringens brud på grundlæggende principper i det danske retssystem. Som statsministeren udtrykte det på sit pressemøde 29. april: »Vi er godt klar over, at vi her bryder med vanetænkning«. Og hvem vil dog holde fast i vanetænkning? Det vil mindretallet, og det er der god grund til at gøre, når vanetænkning som her er

det samme som at holde fast i grundlæggende principper for retsstaten.

At kalde brud med grundlæggende retsprincipper for brud med vanetænkning er både kynisk og arrogant. Og når man ser, hvad der faktisk indføres med »rockerloven«, burde det stå klart for enhver, at vigtige retsprincipper krænktes:

Regeringen indfører hemmelig retspleje: Hvis en politibetjent bliver brugt som agent, så skal betjentens identitet holdes skjult i retten, selv om betjenten skal være vidne, og selv om det er et retssikkerhedsprincip, at et vidne skal identificere sig i retten. Desuden kan politiet forlange dørene lukkede og den sigtede/tiltalte ført ud af retssalen under vidnets forklaring. Dørlukning bliver altså bestemt af anklagemyndigheden og politiet og ikke af retten. Danmark får i realiteten et hemmeligt politi. Regeringen indfører hemmelig retspleje.

Politi og anklagemyndighed skal kunne nægte forsvareren aktindsigt med visse begrundelser. Hvis nogen anker den beslutning til retten, så skal politiet give en redegørelse for, hvorfor der ikke må være aktindsigt.

Retten skal tage stilling på baggrund af den redegørelse, for retten må heller ikke se det materiale, som forsvareren ikke må have indsigt i. Det er ellers et grundlæggende retssikkerhedsprincip, at sigtede/tiltalte har ret til alt materiale mod vedkommende, herunder anklagemyndighedens bevisførelse.

Regeringen tillader brug af civile agenter: Det bliver tilladt politiet at aftale forbrydelser »i beskeden omfang« med folk i det kriminelle miljø som et led i den almindelige efterforskning. Men »i beskeden« omfang i forhold til den forventede forbrydelse. Politiets opgave er ellers at forebygge forbrydelser og at opklare dem. Her legaliserer politiet strafbare handlinger. Målet helliger midlet. Erfaringer fra både Danmark i 1980'erne og fra andre europæiske lande som Holland og England viser, at det ikke er muligt for politiet at styre den bestilte kriminalitet, så den holdes på et »beskeden« niveau, ligesom der er en nærliggende risiko for, at de kriminelle får friere spillerum under dække af agentvirksomhed.

Staten har et magtmonopol. Magten er placeret hos politiet, og derfor er det nødvendigt, at domstolene kan kontrollere politiet og politiets arbejdsmetoder, så magtmonopolet ikke misbru-